Annus III. - Vol. III. Die 20 Decembris 1911. Num. 17.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

I. *Acta Pii PP. X:* Constitutio Apostolica, pag. 633; Litterae Apostolicae, pag. 651; Epistola, pag. 654; Allocutio, pag. 655. — II. *S. C. Consistorialis:* Romana, de dispensandis presbyteris ab irregularitate, pag. 658; Monitum, pag. 658. — III. *S. C. de Propaganda Fide:* Nominatio Episcopi, pag. 659. — IV. *S. C. Rituum:* Romana, de cultu servo Dei Bonaventurae Tornielli praestito, pag. 659; Adrien. Dubia pag. 661. — V. *S. R. Rota:* Tunkinen. Nullitatis matrimonii, pag. 661. — VI. *Secretaria Status:* de abstinentia et ieiunio in America Latina, pag. 669.

Diarium Romanae Curiae: Congregazione generale, ordinaria nomine, onorificenze, necrologio, pag. 660-672.

ROMAE
TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

MDCCCCXI.

Directio: Palazzo della Cancelleria. — Roma.
Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana. — Roma.

Pretium annuae subnotationis.
Pro Italia, L. 12. — Extra Italiam, L. 15.
Unius fasciculi, L. 1.

«*Bis* fere *in mense* (Commentarium) *prodibit, ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur*». (Ex *Commentarii Officialis* ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

ACTA PII PP. X

Constitutio Apostolica.

pag.

Divino afflatu. - De nova Psalterii in Breviario Romano dispositione. *1 novembris 1911* 633

Litterae Apostolicae.

I. *Dilectus filius.* - Societas Nostrae Dominae a Sacro Corde Iesu Bogotae instituta erigitur in primariam cum facultate aggregandi in universa ditione Columbiana. - *8 novembris 1911* 651

II. *Quae Catholico nomini.* - Divisio Apostolicae Praefecturae Littoris Eburnei et erectio novi Vicariatus Apostolici. - *17 novembris 1911* 653

Epistola.

Ad V. E. Marianum Card. Rampolla, patronum Piae Societatis a S. Caecilia, post annum primum ex quo schola superior musicae sacrae ob eiusdem Societatis sollertiam Romae condita est. - *4 novembris 1911* 654

Allocutio

Habita occasione impositionis Bireti novis Cardinalibus. - *29 novembris 1911* 655

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS.

I. *Romana.* - Declaratio circa facultatem dispensandi presbyteros ab irregularitate. - *28 novembris 1911* 658

II. Monitum . . . . . »

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE.

Nominatio Episcopi 659

S. CONGREGATIO RITUUM.

I. *Romana seu Venetiarum.* - Decretum confirmationis cultus ab immemorabili tempore praestiti servo Dei Bonaventurae Tornielli sacerdoti professo Ordinis Servorum B. M. V. beato nuncupato. *6 septembris 1911* 659

II. *Adrien.* - Dubia varia. - *24 novembris 1911.* 661

SACRA ROMANA ROTA.

Tunkinen. - Nullitatis matrimonii. - Tien-Canh. - *7 iulii 1911* . . . . »

SECRETARIA STATUS.

Declaratio authentica circa indultum de abstinentia et ieiunio pro America Latina per Secretariam Status editum die 1 Iunuarii 1911. - *13 decembris 1911* 669

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Sacra Congregazione dei Riti. *Congregazione generale, ordinaria.* . 670

II. Segreteria di Stato. *Nomine, onorificenze* 671

III. Maggiordomato di Sua Santità. *Nomine* 672

IV. Necrologio. . . . . »

Annus III. - Vol. III. Die 20 Decembris 1911. Num. 17.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. X

CONSTITVTIO APOSTOLICA

DE NOVA PSALTERII IN BREVIARIO ROMANO DISPOSITIONE

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

Divino afflatu compositos Psalmos, quorum est in sacris litteris collectio, inde ab Ecclesiae exordiis non modo mirifice valuisse constat ad fovendam fidelium pietatem, qui offerebant *hostiam laudis semper Deo, id est, fructum labiorum confitentium nomini eius* [1]; verum etiam ex more iam in vetere Lege recepto in ipsa sacra Liturgia divinoque Officio conspicuam habuisse partem. Hinc illa, quam dicit Basilius, nata *Ecclesiae vox* [2], atque psalmodia, eius *hymnodiae filia*, ut a decessore Nostro Urbano VIII appellatur [3], *quae canitur assidue ante sedem Dei et Agni*, quaeque homines, in primis divino cultui addictos docet, ex Athanasii sententia, *qua ratione Deum laudare oporteat quibusque verbis decenter* confiteantur [4]. Pulchre ad rem

[1] *Hebr.* 13, 15.
[2] Homil. in Ps. 1 n. 2.
[3] Bulla « *Divinam psalmodiam* ».
[4] Epist. ad Marcellinum in interpret. Psalmor. n. 10.

Augustinus: *Ut bene ab homine laudetur Deus, laudavit se ipse Deus; et quia dignatus est laudare se, ideo invenit homo, quemadmodum laudet eum* [1]

Accedit quod in Psalmis mirabilis quaedam vis inest ad excitanda in animis omnium studia virtutum. Etsi enim *omnis nostra Scriptura, cum vetus tum nova, divinitus inspirata utilisque ad doctrinam est, ut scriptum habetur; ... at Psalmorum liber, quasi paradisus omnium reliquorum* (librorum fructus) *in se continens, cantus edit, et proprios insuper cum ipsis inter psallendum exhibet.* Haec iterum Athanasius [2], qui recte ibidem addit: *Mihi quidem videtur, psallenti Psalmos esse instar speculi, ut et seipsum et proprii animi motus in ipsis contempletur, atque ita affectus eos recitet* [3]. Itaque Augustinus in Confessionibus: *Quantum,* inquit, *flevi in hymnis et canticis tuis suave sonantis Ecclesiae tuae vocibus commotus acriter! Voces illae influebant auribus meis et eliquabatur veritas in cor meum et exaestuabat inde affectus pietatis et currebant lacrimae et bene mihi erat cum eis* [4]. Etenim, quem non moveant frequentes illi Psalmorum loci, in quibus de immensa maiestate Dei, de omnipotentia, de inenarrabili iustitia aut bonitate aut clementia de ceterisque infinitis laudibus eius tam alte praedicatur? Cui non similes sensus inspirent illae pro acceptis a Deo beneficiis gratiarum actiones, aut pro exspectatis humiles fidentesque preces, aut illi de peccatis clamores paenitentis animae? Quem non admiratione psaltes perfundat, cum divinae benignitatis munera in populum Israel atque in omne hominum genus profecta narrat, cumque caelestis sapientiae dogmata tradit? Quem denique non amore inflammet adumbrata studiose imago Christi Redemptoris, cuius quidem Augustinus [5] *vocem in omnibus*

[1] In Psalm. 144 n. 1.
[2] Epist. ad Marcell. cit. n. 2.
[3] Op. cit. n. 12.
[4] Lib. IX cap. 6.
[5] In Ps. 42 n. 1.

Psalmis vel psallentem, vel gementem, vel laetantem in spe, vel suspirantem in re audiebat?

Iure igitur optimo provisum est antiquitus, et per decreta Romanorum Pontificum, et per canones Conciliorum, et per monasticas leges, ut homines ex utroque clero integrum Psalterium per singulas hebdomadas concinerent vel recitarent. Atque hanc quidem legem a patribus traditam decessores Nostri S. Pius V, Clemens VIII, Urbanus VIII in recognoscendo Breviario Romano sancte servarunt. Unde etiam nunc Psalterium intra unius hebdomadae spatium recitandum foret integrum, nisi mutata rerum condicione talis recitatio frequenter impediretur.

Etenim procedente tempore continenter crevit inter fideles eorum hominum numerus, quos Ecclesia, mortali vita defunctos, caelicolis accensere et populo christiano patronos et vivendi duces consuevit proponere. In ipsorum vero honorem Officia de Sanctis sensim propagari coeperunt, unde fere factum est, ut de Dominicis diebus deque Feriis Officia silerent ideoque non pauci neglegerentur Psalmi, qui sunt tamen, non secus ac ceteri, ut Ambrosius ait [1] *benedictio populi, Dei laus, plebis laudatio, plausus omnium, sermo universorum, vox Ecclesiae, fidei canora confessio, auctoritatis plena devotio, libertatis laetitia, clamor iucunditatis, laetitiae resultatio.* De huiusmodi autem omissione non semel graves fuerunt prudentum piorumque virorum querimoniae, quod non modo hominibus sacri ordinis tot subtraherentur praesidia ad laudandum Dominum et ad intimos animi sensus ei significandos aptissima; sed etiam quod optabilis illa in orando varietas desideraretur, ad digne, attente, devote precandum imbecillitati nostrae quam maxime opportuna. Nam, ut Basilius habet, *in aequalitate torpescit saepe, nescio quomodo, animus, atque praesens absens est: mutatis vero et variatis psalmodia et cantu per singulas horas, renovatur eius desiderium et attentio instauratur* [2].

[1] Enarrat. in Ps. 1 n. 9.

[2] Regulae fusius tractatae, interrog. 37 n. 5.

Minime igitur mirum, quod complures e diversis orbis partibus sacrorum Antistites sua in hanc rem vota ad Apostolicam Sedem detulerunt, maximeque in Concilio Vaticano, cum hoc inter cetera postularunt, ut, quoad posset, revocaretur consuetudo vetus recitandi per hebdomadam totum Psalterium, ita tamen ut clero, in sacri ministerii vinea ob imminutum operariorum numerum iam gravius laboranti, non maius imponeretur onus. Hisce vero postulationibus et votis, quae Nostra quoque ante susceptum Pontificatum fuerant, itemque precibus, quae deinceps ab aliis Venerabilibus Fratribus piisque viris admotae sunt, Nos equidem concedendum duximus, cauto tamen, ne recitatione integri Psalterii hebdomadae spatio conclusa, ex una parte quicquam de Sanctorum cultu decederet, neve ex altera molestius Divini Officii onus clericis, immo temperatius evaderet. Quapropter, implorato suppliciter *Patre luminum*, corrogatisque in id ipsum suffragiis sanctarum precum, Nos vestigiis insistentes decessorum Nostrorum, aliquot viros delegimus doctos et industrios, quibus commisimus, ut consiliis studiisque collatis certam aliquam reperirent rei efficiendae rationem, quae Nostris optatis responderet. Illi autem commissum sibi munus e sententia exsequentes novam Psalterii dispositionem elaborarunt; quam cum S. R. E. Cardinales sacris ritibus cognoscendis praepositi diligenter consideratam probassent, Nos, utpote cum mente Nostra admodum congruentem, ratam habuimus in rebus omnibus, id est, quod ad ordinem ac partitionem Psalmorum, ad Antiphonas, ad Versiculos, ad Hymnos attinet cum suis Rubricis et Regulis, eiusque editionem authenticam in Nostra typographia Vaticana adornari et indidem evulgari iussimus.

Quoniam vero Psalterii dispositio intimam quamdam habet cum omni Divino Officio et Liturgia coniunctionem, nemo non videt, per ea, quae hic a Nobis decreta sunt, primum Nos fecisse gradum ad Romani Breviarii et Missalis emendationem: sed super tali causa proprium mox Consilium seu Commissionem, ut aiunt, eruditorum constituemus. Interim, opportunitatem hanc nacti, nonnulla iam in praesenti instauranda cen-

suimus, prout in appositis Rubricis praescribitur: atque imprimis quidem ut in recitando Divino Officio Lectionibus statutis sacrae Scripturae cum Responsoriis de tempore occurrentibus debitus honor frequentiore usu restitueretur; dein vero ut in sacra Liturgia Missae antiquissimae de Dominicis infra annum et de Feriis, praesertim quadragesimalibus, locum suum recuperarent

Itaque, harum auctoritate litterarum, ante omnia Psalterii ordinem, qualis in Breviario Romano hodie est, abolemus eiusque usum, inde a Kalendis Ianuariis anni millesimi nongentesimi decimi tertii, omnino interdicimus. Ex illo autem die in omnibus ecclesiis Cleri saecularis et regularis, in monasteriis, ordinibus, congregationibus, institutisque religiosorum ab omnibus et singulis, qui ex officio aut ex consuetudine Horas canonicas iuxta Breviarium Romanum, a S. Pio V editum et a Clemente VIII, Urbano VIII, Leone XIII recognitum, persolvunt, novum Psalterii ordinem, qualem Nos cum suis Regulis et Rubricis approbavimus typisque Vaticanis vulgandum decrevimus, religiose observari iubemus. Simul vero poenas in iure statutas iis denuntiamus, qui suo officio persolvendi quotidie Horas canonicas defuerint; qui quidem sciant se tam gravi non satisfacturos officio, nisi Nostrum hunc Psalterii ordinem adhibeant.

Omnibus igitur Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis, Abbatibus ceterisque ecclesiarum Praelatis, ne Cardinalibus quidem Archipresbyteris patriarchalium Urbis basilicarum exceptis, mandamus, ut in sua quisque dioecesi, ecclesia vel coenobio Psalterium cum Regulis et Rubricis, quemadmodum a Nobis dispositum est, constituto tempore inducendum curent: quod Psalterium quasque Regulas et Rubricas etiam a ceteris omnibus, quoscumque obligatio tenet recitandi vel concinendi Horas canonicas, inviolate adhiberi ac servari praecipimus. Interim autem cuilibet et capitulis ipsis, modo id maior capituli pars sibi placere ostenderit, novum Psalterii ordinem, statim post eius editionem, rite usurpare licebit.

Haec vero edicimus, declaramus, sancimus, decernentes has Nostras litteras validas et efficaces semper esse ac fore; non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, generalibus et specialibus, ceterisve quibusvis in contrarium facientibus. Nulli ergo hominum liceat hanc paginam Nostrae abolitionis, revocationis, permissionis, iussionis, praecepti, statuti, indulti, mandati et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri et Pauli, Apostolorum eius, se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum anno Incarnationis Dominicae millesimo nongentesimo undecimo, Kalendis Novembribus, in festo Sanctorum omnium, Pontificatus Nostri anno nono.

A. Cardinalis AGLIARDI
S. R. E. Cancellarius.

Fr. Seb. Cardinalis MARTINELLI
S. R. C. Praefectus.

Loco ✠ Plumbi

VISA

M. Riggi C. A., *Not.*

Reg. in Canc. Ap. N. 571.

RUBRICAE

IN RECITATIONE DIVINI OFFICII ET IN MISSARUM CELEBRATIONE

SERVANDAE

AD NORMAM CONSTITUTIONIS APOSTOLICAE

« DIVINO AFFLATU »

TITULUS I.

De ratione Divini Officii recitandi iuxta novum Psalterii ordinem.

1. In recitatione Divini Officii, iuxta Romanum Ritum, Psalmi quotidie sumendi sunt, ad singulas Horas canonicas, de occurrente hebdomadae die, prout distribuuntur in Psalterio noviter disposito; quod deinceps, loco veteris dispositionis, in novis Breviarii Romani editionibus vulgandum erit.

2. Excipiuntur tamen omnia Festa Domini eorumque integrae Octavae, Dominicae infra Octavas Nativitatis, Epiphaniae, Ascensionis et Corporis Domini, Vigilia Epiphaniae et Feria VI post Octavam Ascensionis, quando de eis persolvendum sit Officium; itemque Vigilia Nativitatis ad Laudes et ad reliquas Horas minores usque ad Nonam, et Vigilia Pentecostes; nec non omnia Festa Beatae Mariae Virginis, SS. Angelorum, S. Ioannis Baptistae, S. Ioseph et SS. Apostolorum et Duplicia I et II classis, eorumque omnium integrae Octavae, si de eis fiat Officium, quod recitandum erit prout assignatur, vel in Breviario vel in Proprio Dioecesis vel Instituti, hac lege tamen ut Psalmi ad Laudes, Horas et Completorium semper sumendi sint ex Dominica, ut in novo Psalterio; ad Matutinum vero et ad Vesperas dicantur ut in Communi, nisi speciales Psalmi sint assignati. - Tribus autem ultimis diebus maioris hebdomadae, nil erit innovandum,

sed Officium integre persolvendum erit, prout nunc habetur in Breviario, sumptis tamen ad Laudes Psalmis de Feria currenti, ut in novo Psalterio, excepto Cantico Sabbati Sancti, quod etiamnum est « *Ego dixi: In dimidio* ». Ad Completorium sumantur Psalmi de Dominica, uti in novo pariter Psalterio.

3. In quolibet alio Festo Duplici, etiam maiore, vel Semiduplici, vel Simplici, et in Feriis Tempore Paschali semper dicantur Psalmi, cum Antiphonis in omnibus Horis, et Versibus ad Matutinum, ut in Psalterio de occurrenti hebdomadae die; reliqua omnia, et Antiphonae ad *Magnificat* et *Benedictus*, ut in Proprio aut Communi. Quod si aliquod ex Festis huiusmodi proprias vel peculiariter assignatas habeat Antiphonas in aliqua Hora maiori, eas in eadem ipsa retineat cum suis Psalmis, prout habetur in Breviario: in ceteris Horis Psalmi et Antiphonae dicantur de Feria occurrente.

4. Lectiones ad Matutinum in I Nocturno semper legendae erunt de Scriptura occurrente, licet aliquando in Breviario Lectiones de Communi assignentur, nisi sit Festum Domini aut Festum cuiusvis ritus B. Mariae Virginis, vel Angelorum, vel S. Ioannis Baptistae, vel S. Ioseph, vel Apostolorum, aut Duplex I vel II classis, aut agatur de Festo, quod vel Lectiones habeat proprias, non vero de Communi, vel occurrat in Feriis Lectiones de Scriptura non habentibus, ideoque Lectiones de Communi necessario recipiat. In Festis vero, in quibus hucusque erant Lectiones de Communi, Responsoria vero propria, retineantur eaedem Lectiones cum propriis Responsoriis.

5. Porro sic erit persolvendum Officium in Festis Duplicibus et Semiduplicibus superius non exceptis:

Ad Matutinum Invitatorium, Hymnus, Lectiones II et III Nocturni ac Responsoria trium Nocturnorum propria, vel de Communi: Antiphonae vero, Psalmi et Versus trium Nocturnorum, nec non Lectiones I Nocturni de Feria occurrente.

Ad Laudes et ad Vesperas Antiphonae cum Psalmis de Feria; Capitulum, Hymnus, Versus et Antiphona ad *Benedictus* vel ad *Magnificat* cum Oratione aut ex Proprio, aut de Communi.

Ad Horas minores et Completorium Antiphonae cum Psalmis semper dicuntur de occurrente Feria. Ad Primam pro Lectione brevi legitur Capitulum Nonae ex Proprio, vel de Communi. Ad Tertiam, Sextam et Nonam Capitulum, Responsorium breve et Oratio pariter sumuntur vel ex Proprio, vel de Communi

6. In Officio S. Mariae in Sabbato et in Festis Simplicibus sic Officium persolvendum est: ad Matutinum Invitatorium et Hymnus dicuntur de eodem Officio vel de iisdem Festis; Psalmi cum suis Antiphonis et Versu de Feria occurrente; I et II Lectio de Feria, cum Responsoriis propriis, vel de Communi; III vero Lectio de Officio vel Festo, duabus Lectionibus in unam iunctis, si quando duae pro Festo habeantur: ad reliquas autem Horas omnia dicuntur, prouti supra, n. 5, de Festis Duplicibus expositum est.

7. In Feriis et in Festis Simplicibus Psalmi ad Matutinum, qui in novo Psalterio in tres Nocturnos dispositi inveniuntur, dicantur sine interruptione cum suis novem Antiphonis usque ad tertium Versum inclusive, omissis Versibus primo et secundo.

Titulus II.

De Festorum praestantia.

1. Ut recte dignoscatur quale ex pluribus Officiis sit praestantius et proinde sive in occurrentia, sive in concurrentia, sive in ordine repositionis aut translationis praeferendum, sequentes praestantiae characteres considerandi sunt:

a) *Ritus altior*, nisi occurrat Dominica, vel Feria, vel Octava privilegiata, vel etiam quaelibet dies Octava iuxta Rubricas.

b) *Ratio Primarii* aut *Secundarii.*

c) *Dignitas Personalis*, hoc ordine servato: Festa Domini, B. Mariae Virginis, Angelorum, S. Ioannis Baptistae, S. Ioseph, SS. Apostolorum et Evangelistarum.

d) *Sollemnitas externa*, scilicet si Festum sit feriatum, aut celebretur cum Octava.

2. In occurrentia, et in ordine repositionis aut translationis, alius quoque character considerandus est, nempe:

e) *Proprietas Festorum.* Dicitur Festum alicuius loci proprium, si agatur de Titulo Ecclesiae, de loci Patrono etiam secundario, de Sancto (in Martyrologio vel in eius appendice approbata descripto), cuius habetur corpus vel aliqua insignis et authentica reliquia, vel de Sancto, qui cum Ecclesia, vel loco, vel personarum coetu specialem habeat rationem. Igitur Festum quodvis istiusmodi proprium, ceteris paribus, praefertur Festo Universalis Ecclesiae. Excipiuntur tamen Dominicae, Feriae, Octavae et Vigiliae privilegiatae, nec non Festa primaria Duplicia I classis Universalis Ecclesiae, quae uniuscuiusque loci propria considerantur et sunt. Festum autem Universalis Ecclesiae, cuiusvis ritus, quia est praeceptivum, ceteris paribus, praeferri debet Festis aliquibus locis ex mero Indulto S. Sedis concessis, quae tamen propria, sensu quo supra, dici nequeunt.

Titulus III.

De Festorum occurrentia accidentali eorumque translatione.

1. De Dominicis maioribus I classis, quodvis Festum in eis occurrat, semper faciendum est Officium: Dominicae vero II classis cedunt tantummodo Festis Duplicibus I classis, quo in casu de Dominica fit commemoratio in utrisque Vesperis, Laudibus et Missa cum IX Lectione ad Matutinum.

2. De Dominicis minoribus, seu per annum, semper fieri debet Officium, nisi occurrat Festum quodcumque Domini, aut aliquod Duplex I vel II classis, aut dies Octava Festorum Domini, quo in casu in Officio Festi vel diei Octavae fit commemoratio Dominicae in utrisque Vesperis et Laudibus et Missa cum IX Lectione ad Matutinum. Si Dominica infra Octavam Nativitatis occurrat in Festo S. Thomae Ep. M. aut in Festo S. Silvestri P. C., fit Officium de ipsa Dominica cum commemoratione Festi occurrentis; quo in casu die 30 Decembris, in Officio diei infra Octavam, Lectiones I et II Nocturni sumuntur e Festo Nativitatis, cum Responsoriis Dominicae. Quoad Dominicam vero, quae

occurrit a Festo Circumcisionis usque ad Epiphaniam, nihil innovetur.

3. Duplicia I et II classis, quae seu ab aliqua Dominica maiori, seu a nobiliori Officio impediuntur, transferenda sunt in proximiorem insequentem diem, quae libera sit ab alio Festo Duplici I vel II classis, vel ab Officiis huiusmodi Festa excludentibus; salvo tamen privilegio a Rubricis concesso Festivitatibus Purificationis et Annuntiationis B. M. V., nec non Commemorationis sollemnis S. Ioseph.

4. Festa Duplicia maiora cuiusvis dignitatis et Duplicia minora Doctorum Ecclesiae non amplius transferri possunt, sed quando impediuntur, de eis fiat commemoratio, uti de aliis Duplicibus minoribus impeditis Rubricae disponunt (salvo quod numero sequenti statuitur de omittenda in Dominicis IX Lectione historica), nisi forte occurrant in Duplicibus I classis, in quibus nullius Officii agenda est commemoratio, nisi de occurrenti Dominica, vel de Feria, aut Octava privilegiata.

5. Porro si in Dominica maiori occurrat Officium Duplex maius aut minus, vel Semiduplex, vel Simplex, fiat de Dominica cum commemoratione Officii occurrentis in utrisque Vesperis (de Simplici tamen in primis Vesperis tantum) Laudibus et Missa, sine IX Lectione historica. Idem fiat in Dominicis minoribus, nisi in eis occurrat Festum quodcumque Domini, aut quodvis Duplex I vel II classis, aut dies Octava Festorum Domini, quo in casu, ut supra n. 2 dictum est, fiat de Festo, vel de Octava cum commemoratione et IX Lectione Dominicae.

6. Dies, in qua celebratur Commemoratio omnium Fidelium Defunctorum, excludit translationem cuiusvis Festi.

Titulus IV.

De Festorum occurrentia perpetua eorumque repositione.

1. Festa omnia ritus Duplicis sive maioris sive minoris, aut Semiduplicis, si perpetuo impediantur, reponuntur in primam diem liberam, iuxta Rubricas.

2. Festa Duplicia I et II classis perpetuo impedita reponuntur, tamquam in sedem propriam, in primam diem liberam ab alio Festo Duplici I aut II classis, vel ab aliqua die Octava, vel ab Officiis huiusmodi Festa excludentibus, salvo privilegio Festivitati Purificationis B. M. V. concesso.

3. Dominicae maiores excludunt assignationem perpetuam cuiusvis Festi Duplicis etiam I classis: Dominicae vero minores assignationem excludunt cuiuscumque Duplicis maioris aut minoris, nisi sit Festum Domini. Festum SS. Nominis Mariae perpetuo assignatur diei duodecimae mensis Septembris.

4. Dies II Novembris excludit tum Festa occurrentia quae non sint Duplicia I classis, tum Festa perpetuo reponenda cuiusvis ritus.

Titulus V.

De concurrentia Festorum.

1. Dominicae maiores Vesperas habent integras in concurrentia cum quovis Festo, nisi sit ritus Duplicis I aut II classis: ideoque in primis Vesperis sumuntur Antiphonae cum Psalmis de Sabbato; in Adventu tamen dicuntur Antiphonae de Laudibus Dominicae cum iisdem Psalmis de Sabbato.

2. Dominicae minores cedunt Vesperas, tum Duplicibus I aut II classis, tum omnibus Festis Domini, tum diebus Octavis Festorum Domini: integras autem habent Vesperas in concursu cum aliis Festis, sumptis in I Vesperis Antiphonis et Psalmis de Sabbato.

3. Leges, quibus ordinantur Vesperae infra Octavam Nativitatis Domini, immutatae manent

Titulus VI.

De Commemorationibus.

1. In Duplicibus I classis non fiat commemoratio de praecedenti, nisi fuerit aut Dominica quaevis, etiam per annum, aut Duplex I vel II classis, aut dies Octava alicuius Festi Domini primarii, aut dies infra Octavam privilegiatam, aut Feria maior.

In occurrentia fiat tantum commemoratio de Dominica quacumque, de Octava privilegiata et de Feria maiori. De sequenti vero Officio (etiam ad modum Simplicis redacto) fiat semper commemoratio, minime autem de die infra Octavam non privilegiatam aut de Simplici.

2. In Duplicibus II classis de praecedenti Officio semper fieri debet commemoratio, nisi fuerit de aliquo Festo Semiduplici, vel de die infra Octavam non privilegiatam. In occurrentia fit commemoratio de quavis Dominica, de quolibet Duplici vel Semiduplici ad modum Simplicis redacto, de Octava privilegiata, de Feria maiori et de Vigilia: de Simplici vero fit tantum in Laudibus et in Missis privatis. De sequenti autem Officio quolibet, etiam Simplici vel ad modum Simplicis redacto, fit semper commemoratio, ac etiam de die infra Octavam, si in crastino Officium de ea agendum sit; et tunc cum Antiphona et Versiculo e I Vesperis Festi.

3. Licet Festa Domini eorumque Octavae privilegio gaudeant ut in occurrentia praevaleant Dominicis minoribus, nihilominus, quando plures fieri debeant commemorationes (cauto quod in Vesperis semper fiat prima commemoratio de Officio concurrenti, cuiusvis ritus et dignitatis), tam in Vesperis, quam in Laudibus et Missa hic ordo servetur: 1.° de Dominica qualibet; 2.° de die infra Octavam Epiphaniae aut Corporis Christi; 3.° de die Octava; 4.° de Duplici maiore; 5.° de Duplici minore; 6.° de Semiduplici; 7.° de die infra Octavam communem; 8.° de Feria VI post Octavam Ascensionis; 9.° de Feria maiori; 10.° de Vigilia; 11.° de Simplici.

Titulus VII.

De conclusione propria Hymnorum et Versu proprio ad Primam, de Suffragiis Sanctorum, de Precibus, de Symbolo Athanasiano et de tertia oratione in Missa.

1. Quando eadem die occurrunt plura Officia, quae propriam habeant conclusionem Hymnorum vel proprium Versum ad

Primam, conclusio et Versus dicantur, quae propria sunt Officii, quod ea die recitatur.

2. Deinceps, quando facienda erunt Suffragia Sanctorum, unum tantum fiet Suffragium, iuxta formulam propositam in Ordinario novi Psalterii.

3. Symbolum Athanasianum additur ad Primam in Festo SS. Trinitatis et in Dominicis tantummodo post Epiphaniam et post Pentecosten, quando de eis persolvendum est Officium salva exceptione, de qua n. sequenti.

4. Quando in Dominica fit commemoratio de aliquo Officio Duplici, vel de die Octava, vel de die infra Octavam, omittuntur Suffragium, Preces, Symbolum *Quicumque* et tertia Oratio in Missa.

Titulus VIII.

De Officiis votivis deque aliis Officiis addititiis.

1. Cum per hanc novam Psalterii dispositionem causae cessaverint Indulti Generalis d. d. 5 Iulii 1883 pro Officiis votivis, haec ipsa Officia, et alia similia ex particularibus indultis concessa, tolluntur omnino et sublata declarantur.

2. Cessat pariter obligatio recitandi in Choro, diebus a Rubricis hucusque vigentibus praescriptis, Officium parvum B. Mariae Virginis, Officium Defunctorum, nec non Psalmos Graduales ac Paenitentiales. Capitula vero, quae ad ista Officia addititia ex peculiari constitutione aut legato tenentur, a Sancta Sede eorum commutationem impetrabunt.

3. In Festo S. Marci et in Triduo Rogationum integrum manet onus recitandi Litanias Sanctorum, etiam extra Chorum.

Titulus IX.

De Festis Dedicationis ac Tituli Ecclesiae et de Patronis.

1. Festum Dedicationis cuiuslibet Ecclesiae est semper primarium, et Festum Domini.

2. Anniversarium Dedicationis Ecclesiae Cathedralis et Fe-

stum Titulare eiusdem celebranda sunt sub ritu Duplici I classis cum Octava per totam Dioecesim ab universo Clero saeculari et etiam regulari Kalendarium Dioecesanum adhibente: a Regularibus vero utriusque sexus in eadem Dioecesi commorantibus ac proprium Kalendarium habentibus, pariter sub ritu duplici I classis, absque tamen Octava.

3. Quum Sacrosancta Lateranensis Archibasilica omnium Ecclesiarum Urbis et Orbis sit mater et caput, tum ipsius Dedicationis Anniversarium, tum Festum Transfigurationis Domini, quod, praeter magnam Resurrectionis Dominicae sollemnitatem, tamquam Titulare ab ipsa recoli solet, ab universo Clero tam saeculari quam regulari, etiam ab illis qui peculiarem ritum sequuntur, sub ritu Duplici II classis deinceps celebrabitur.

4. Festum Patroni principalis Oppidi, vel Civitatis, vel Dioecesis, vel Provinciae, vel Nationis, Clerus saecularis, et regularis ibi degens et Kalendarium Dioecesanum sequens sub ritu Duplici I classis cum Octava celebrabit: Regulares vero ibidem commorantes et Kalendarium proprium habentes, idem Festum, quamvis feriatum numquam fuerit, eodem ritu celebrabunt, absque tamen Octava.

Titulus X.

De Missis in Dominicis et Feriis deque Missis pro Defunctis.

1. In Dominicis, etiam minoribus, quodcumque Festum occurrat, dummodo non sit Festum Domini, vel eius dies Octava, aut Duplex I vel II classis, Missa semper dicenda erit de Dominica cum commemoratione festi. Quod si Festum commemorandum sit Duplex, tunc omittenda est III Oratio.

2. In Feriis Quadragesimae, Quatuor Temporum, II Rogationum, et in Vigiliis, si occurrat fieri Officium alicuius Festi Duplicis (non tamen I vel II classis) aut Semiduplicis, Missae privatae dici poterunt ad libitum, vel de Festo cum commemoratione ultimoque Evangelio Feriae aut Vigiliae, vel de Feria aut Vigilia cum commemoratione Festi: prohibentur tamen

Missae votivae privatae, aut privatae pro Defunctis: quae item prohibentur in Feria, in qua anticipanda vel reponenda est Missa Dominicae. In Quadragesima vero Missae privatae Defunctorum celebrari tantum poterunt prima die cuiuscumque hebdomadae libera in Kalendario Ecclesiae, in qua Missa celebratur.

3. Si alicubi aliquod Festum impeditum a Dominica minore, celebratur ex voto, vel cum populi concursu (cuius rei iudex erit Ordinarius), Missae de eodem festo impedito celebrari poterunt, dummodo una Missa de Dominica ne omittatur. Quoties extra ordinem Officii cantetur vel legatur aliqua Missa, si facienda sit commemoratio aut Dominicae, aut Feriae, aut Vigiliae, semper de hisce etiam Evangelium in fine legatur.

4. Ad Missam Dominicae etiam minoris, cum commemoratione Festi Duplicis tum maioris tum minoris ac diei infra Octavam quomodolibet celebrandam, retinetur color proprius Dominicae, cum Praefatione SSmae Trinitatis, nisi adsit propria Temporis, vel Octavae alicuius Festi Domini.

5. Leges pro Missis Defunctorum in cantu, immutatae manent. Missae vero lectae permittuntur in Duplicibus tantummodo in die obitus, aut pro die obitus, dummodo ne sit Festum de praecepto, aut Duplex I vel II classis, vel Feria excludens Duplicia I classis. Quoad vero Missas lectas Defunctorum dicendas diebus ritus Semiduplicis aut Simplicis, in posterum numquam celebrari poterunt in Feriis n. 2 enumeratis, salva tamen exceptione ibidem admissa. Licebit tamen in huiusmodi Missis de Feria orationem addi pro Defunctis, pro quibus Sacrificium applicatur, paenultimo loco, prout permittit Rubrica Missalis. Cum autem ut applicari possint Indulgentiae Altaris privilegiati, Missae Defunctorum debuerint hucusque in nigris celebrari, Summus Pontifex easdem indulgentias in posterum benigne concedit, licet Missa dicatur de Feria, cum oratione pro Defunctis. In reliquis autem Feriis per annum n. 2 non exceptis, nec non in Semiduplicibus, infra Octavas non privile-

giatas et in Simplicibus, Missae Defunctorum sicut et aliae Missae votivae dici poterunt iuxta Rubricas.

Titulus XI.

De Collectis in Missis.

Quod ad Collectas ab Ordinariis locorum imperatas attinet, deinceps prohibentur (nisi sint pro re gravi praescriptae) non tantum in Vigiliis Nativitatis et Pentecostes et in Duplicibus I classis, sed etiam in Duplicibus II classis, in Dominicis Maioribus, infra Octavas privilegiatas, et quandocumque in Missa dicendae sint plus quam tres Orationes a Rubrica eo die praescriptae.

Titulus XII.

De Missis Conventualibus.

In Ecclesiis, in quibus adest obligatio Chori, una tantum Missa cum assistentia Choralium semper celebretur; et quidem de Officio diei, nisi aliter Rubricae disponant; aliae Missae, quae hucusque cum praedicta assistentia celebrabantur, in posterum extra Chorum legantur, post propriam Horam Canonicam; excipiuntur tamen ab hac regula Missae in Litaniis maioribus et minoribus, et Missae in Festo Nativitatis Domini. Excipiuntur pariter Missae in anniversariis Creationis et Coronationis Summi Pontificis, Electionis et Consecrationis seu Translationis Episcopi, nec non in anniversario ultimi Episcopi defuncti, et omnium Episcoporum aut Canonicorum; omnesque Missae ex fundatione.

Titulus XIII.

De Commemoratione Omnium Fidelium Defunctorum.

1. In Commemoratione omnium Fidelium Defunctorum, omissis Officio et Missa diei currentis, fit tantum Officium cum Missa pro Defunctis, prout in Appendice novi Psalterii praescribitur.

2. Si die 2 Novembris occurrat Dominica vel aliquod Du-

plex I classis, Commemoratio Defunctorum celebrabitur die proxime sequenti, similiter non impedita; in qua, si forte occurrat Duplex II classis, hoc transfertur iuxta regulam traditam Tit. III n. 3.

PRAESCRIPTIONES TEMPORARIAE.

I.° Kalendaria uniuscuiusque Dioeceseos, aut Ordinis seu Congregationis Breviario Romano utentium, pro anno 1913, ad Regulas supra traditas omnino redigenda sunt.

II.° Diebus Dominicis, quibus in Kalendariis proximi anni 1912 inscribuntur, sub ritu Duplici maiori vel minori, Festa Sanctorum, vel Angelorum, vel etiam B. Mariae Virginis, vel dies Octava, quae non sit Festorum Domini, tum Officium in privata recitatione, tum Missae lectae erunt ad libitum, vel prout notatur in Kalendario anni 1912, vel de Dominica cum commemoratione duplicis maioris aut minoris. In Feriis quoque, de quibus Tit. X n. 2, Missae privatae celebrari poterunt, ut ibi adnotatur.

III.° Quod Tit. XIII harum Rubricarum dispositum est quoad Commemorationem Omnium Fidelium Defunctorum, inde ab anno 1912, in usum omnino deducendum est.

IV.° Usque dum nova correctio Breviarii et Missalis Romani, a Sanctissimo Domino Nostro decreta, vulgetur:

a) Kalendaria perpetua Sacrae Rituum Congregationi reformanda et approbanda deferri non debent;

b) De Festorum augendo ritu, vel de Festis novis invehendis nulla fiat postulatio;

c) Festa particularia, sive B. Mariae Virginis, sive Sanctorum aut Beatorum, ritus Duplicis maioris aut minoris, Dominicis diebus assignata, locorum Ordinarii seu Superiores Regularium, aut in utrisque Vesperis, Laudibus et Missa commemoranda praescribant; aut in aliam diem, validis S. R. C. oblatis argumentis, transferenda curent; aut potius omittant.

d) Nulla interim facta correctione Rubricarum, Regulae superius traditae in novis Breviariis et Missalibus post Rubricas Generales inserantur, omissis S. R. C. Decretis, quae hucusque in principio Breviarii inserta inveniuntur.

e) In futuris Breviarii editionibus mutentur, ob novam Psalterii reformationem, sequentes Antiphonae in Laudibus:

In Dominica Sexagesimae:

Ant. 5. In excelsis * laudate Deum.

In Dominica III Quadragesimae:

Ant. 3. Adhaesit anima mea * post te, Deus meus.

In Dominica IV Quadragesimae:

Ant. 3. Me suscepit * dextera tua, Domine.

In Feria IV Maioris Hebdomadae:

Ant. 3. Tu autem, Domine, * scis omne consilium eorum adversum me in mortem.

Ant. 5. Fac, Domine, * iudicium iniuriam patientibus: et vias peccatorum disperde.

LITTERAE APOSTOLICAE

I.

SOCIETAS NOSTRAE DOMINAE A SACRO CORDE IESU BOGOTAE INSTITUTA ERIGITUR IN PRIMARIAM CUM FACULTATE AGGREGANDI IN UNIVERSA DITIONE COLUMBIANA.

PIUS PP. X.

Ad perpetuam rei memoriam. — Dilectus filius hodiernus Moderator sodalitatis Nostrae Dominae a Sacro Corde Iesu in Ecclesia Ordinis Eremitarum Recollectorum Sancti Augustini civitatis Bogotensis Columbianae Reipublicae intra fines canonice erectae, refert ad Nos sodalitatem ipsam omnibus eiusdem nominis atque instituti in Columbiana ditione erectis societatibus antiquitate antecellere non minus quam inscriptorum sociorum numero, ipsam aliarum in universa Republica societatum institutionem atque incrementum sedulo studio promovere, atque uberiore patrimonio instructam sacras functiones potiore pompa celebrandas curare. Nos igitur humili prece flagitat idem Mode-

rator ut sive ad cultum erga Dominam Nostram a Sacro Corde Iesu amplificandum, sive etiam ad promovendam inter reliquas societates uniformitatem quod ad internam disciplinam, super enunciatam societatem declarare pro Columbia Primariam dignemur: hisque precibus et Archiepiscopi S. Fidei de Bogota commendatio et suffragium Procuratoris Generalis Ordinis Eremitarum Discalceatorum S. Augustini Congregationis Hispaniae et Indiarum accedit. Nos autem spem prope certam foventes futurum ut ex hac declaratione Nostra, tum fidelium devotio erga Dominam Nostram a Sacro Corde Iesu magis magisque augeatur, tum inter alias omnes eiusdem tituli societates, in Columbiana Republica erectas vel erigendas, debitae uniformitati operum et finis prospiciatur, votis huiusmodi annuendum propensa voluntate existimamus. Quae cum ita sint, Sodalitatem Nostrae Dominae a Sacro Corde Iesu, Bogotae in Republica Columbiana penes Ecclesiam Ordinis Eremitarum Recollectorum S. Augustini canonice erectam, his Litteris Apostolica Nostra Auctoritate, Primariam pro universa Columbiana ditione declaramus, illique honores omnes et privilegia in perpetuum tribuimus, quae Primariis Societatibus de iure competunt. Super enunciatae autem Bogotensis societatis, sic per Nos in Primariam erectae, Moderatori atque officialibus praesentibus et futuris Apostolica similiter Nostra Auctoritate, praesentium vi, perpetuum in modum largimur, ut ipsi alias quaslibet eiusdem nominis atque instituti sodalitates intra fines Columbianae ditionis nunc et in posterum existentes, servatis forma Constitutionis rec. mem. Clementis PP. VIII aliisque Apostolicis Ordinationibus desuper editis, sibi aggregare, cum illisque indulgentias omnes eidem Primariae Societate a Sede Apostolica concessas, vel concedendas in posterum, quae communicari cum aliis queant, licite communicare pariter possint ac valeant. Decernentes praesentes Nostras Litteras firmas, validas, atque efficaces semper exstare et manere, suosque plenarios atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos spectant vel spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite per quoslibet iudices iudicandum esse et definiendum, irritumque ex nunc fieri et inane, si secus super his quidquam a quovis, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter, attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris, die VIII Novembris MCMXI, Pontificatus Nostri anno nono.

R. CARD. MERRY DEL VAL,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

II.

DIVISIO APOSTOLICAE PRAEFECTURAE LITTORIS EBURNEI ET ERECTIO NOVI VICARIATUS APOSTOLICI.

PIUS PP. X.

Ad futuram rei memoriam. — Quae Catholico nomini aeternaeque fidelium saluti bene prospere ac feliciter eveniant, ea ut sedulo ac diligenti studio praestemus, Nos admonet supremi Apostolatus munus, quo in terris, licet immeriti, fungimur. Hoc quidem consilio ducti, ad omnes vel longo terrarum marisque tractu seiunctas Christiani orbis regiones, ex hac B. Petri Principis Apostolorum Cathedra, tanquam e sublimi specula, oculos mentis Nostrae convertimus, et quo facilius messis ubertas, dimidiatis laborum oneribus, praebeat Apostolicis operariis exoptatam laetitiam, Dominici agri fines pro re ac tempore immutare solemus, novisque cultoribus adsignare. Iamvero cum peropportunum visum sit VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis in duas partes dismembrare territorium Eburnei Littoris, quod adhuc unam constituit Praefecturam Apostolicam, Nos probe noscentes ex hac divisione uberrimos eventuros fructus, haec quae infra scripta sunt, interposita nostra Auctoritate, decernenda existimavimus. Praefecturam videlicet Eburnei Littoris, Motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium vi, duas in partes dividimus sive dismembramus, per lineam, quae septentrionales districtus civiles de Tuba, Mankono, Kong et Bunduku separat ab australibus districtibus, de Cavally-Nord, Sassandra-Nord, Baulé-Nord, Comoé et Indenie vulgo appellatis. Superiorem autem partem « a Korogo » nuncupandam in novam Praefecturam Apostolicam erigimus: inferiorem vero, vetusto Eburnei Littoris nomine eidem servato, ad Apostolici Vicariatus dignitatem evehimus. Decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper existere et fore, suosque plenarios atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos spectant, sive in posterum spectare poterunt plenissime suffragari; sicque per quoslibet iudices iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex tunc fieri et inane, si secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter, attentari contigerit. Non obstantibus Nostra et Cancellariae Apostolicae regula de iure quaesito non tollendo, aliisque Constitutionibus et Ordinationibus Apo-

stolicis, etiam speciali atque individua mentione ac derogatione dignis, ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Petrum sub annulo Piscatoris, die XVII Novembris MCMXI, Pontificatus Nostri anno nono.

R. CARD. MERRY DEL VAL,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

EPISTOLA

AD V. E. MARIANUM CARD. RAMPOLLA, PATRONUM PIAE SOCIETATIS A S. CAECILIA, POST ANNUM PRIMUM EX QUO SCHOLA SUPERIOR MUSICAE SACRAE OB EIUSDEM SOCIETATIS SOLLERTIAM ROMAE CONDITA EST.

Dilecte Fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem — Expleverunt desiderii Nostri expectationem laetabiles fructus quos retulisse accepimus alumnos Scholam celebrantes quam superiore anno Pia Societas a Sancta Caecilia, te auspice, Romae excitavit, cuique dilectus filius Antonius Piccardius, Moderator Congregationis Filiorum Mariae Immaculatae, aedes suas patere liberaliter voluit. Altiorem hanc Scholam, ad quam et laici viri et praesertim ex utroque clero sacerdotes, emenso iam theologiae curriculo et ab omni alio negotio vacui, conveniunt ut sacrae musices scientia et arte insignes evadant, perutilem sane putamus, ut ad optatum exitum adducatur ea artis eiusdem ac scientiae instauratio, ad quam, iam inde ab exordio pontificatus, mentem et cogitationem appulimus. At vero reputanti quae praestans christiana animi institutio, quaeque et ecclesiasticae doctrinae copia et disciplinae sacrorum scientia musicae nostrae studiosis suppetant oporteat ut eidem pares sint revocandae ad probatam numeri formam, facile liquebit quae et quanta sit difficultas in ordinariis musicae scholis eandem scite docendi, addiscendi: idque eo vel maxime quod eorum ingenia atque exercitatio, qui recensitas celebrant scholas, profanae musicae studio pene absorta remaneant. Quo permoti Nos consilio, in Motu Proprio quem edidimus die XXII Novembris MCMIII, dum altiores eiusmodi scholas catholicorum cura instituendas, fovendas contendebamus, illud etiam opportune monebamus, oportere scilicet ut Ecclesia ipsa easdem peculiari providentia sua complectatur. Ex quibus intelliges, Dilecte Fili Noster, quam gratam habuerimus Caecilianae Societatis sollertiam et qua animi propensione praenobile eiusdem coeptum merita exornemus laude, Nostraque ultro muniamus auctoritate. Confidimus vero studiosam armonices cohortem, quae in recens condita Schola rituum sanctissimorum

comitem disciplinam arripere studet, propositum ita assecuturam, ut inde prodeat ad promovendum speratum divini cultus incrementum egregie comparata. Cui quidem alendae augendaeque spei haud defutura confidimus piorum catholicorum subsidia, quibus tenuitati Nostrae facultas suppetat altiorem, quam laudavimus, hanc Urbis Scholam stabili ratione, ut cupimus, constituendi, provehendi. Interea divinorum auspicem munerum itemque paternae benevolentiae Nostrae testem tibi, Dilecte Fili Noster, nec non Praesidi praefatae Societatis a Sancta Caecilia, novaeque Scholae magistris atque alumnis apostolicam benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die IV Novembris MCMXI, Pontificatus Nostri anno nono.

PIUS PP. X.

ALLOCUTIO

HABITA OCCASIONE IMPOSITIONIS BIRETI NOVIS CARDINALIBUS DIE XXIX NOVEMBRIS MCMXI.

Vi ringrazio, Signor Cardinale, dei sentimenti che in nome vostro e dei vostri confratelli Mi avete espressi per l'alta dignità, a cui foste innalzati. Io poi non posso che manifestarvi la mia contentezza per aver chiamato a far parte del Collegio Apostolico dei Prelati eminenti, dei quali ben conosco le prerogative di pietà, di zelo e di dottrina; Prelati, che in diversi offici hanno prestato singolari servizi alla Chiesa, e tutti commendevoli per la divozione illimitata, che professano a questa Santa Sede Apostolica. Mi congratulo pertanto con Voi, miei Figli diletti, non solo per la sacra Porpora di cui siete insigniti, ma, e molto più, pei nuovi meriti, che acquisterete prestando aiuto al Vicario di Gesù Cristo nel governo della Chiesa in tanti bisogni, che oggi si fanno sentire più vivamente per le gravissime condizioni dei tempi, e per gli incessanti e furiosi assalti, ai quali è fatto segno il Pontificato Romano per parte dei suoi nemici.

Perchè Io sono certo, che voi tutti siete ben persuasi che la nuova dignità esigerà da Voi sacrifici. E a questo proposito non ho bisogno di ripetere a Voi la risposta, che come abbiamo letto nel Vangelo di questa mattina, diede il Divin Redentore ai due discepoli del Battista che gli domandavano dove abitasse: Venite e vedete; ***Venite et videte***, perchè voi ben conoscete come l'abitazione così, le condizioni miserande

del Vicario di Gesù Cristo. E ricordo questo non per eccitare verso di Me la vostra compassione, ma per confermarvi nella persuasione, che specialmente in questi tempi la Sacra Porpora è simbolo di dolore, di pena e di sacrificio, portato, se ve ne fosse bisogno pel trionfo della verità e della giustizia, fino allo spargimento del sangue. Non vi sgomentate però, perchè ce lo ha predetto Cristo che la sua Chiesa sarà perseguitata; e dev'essere per noi una gloria il portare le Stimate del Nostro Divin Redentore. Se il mondo vi odia, dice Cristo, sappiate che prima di Voi ha odiato Me. Ricordatevi di quella parola che vi ho detta: Non si dà servo maggiore del suo padrone; se hanno perseguitato Me, perseguiteranno anche voi: *Si Me persecuti sunt, et vos persequentur.* Nel mondo sarete angustiati, *pressuram habebitis,* ma confidate: Io ho vinto il mondo: *Ego vici mundum;* e di questa vittoria ci rassicura la parola stessa di Cristo che guarda e protegge la Sposa, la Chiesa, e le ripete colle parole di Isaia: Periranno i popoli e i regni, che non ti hanno servito: *Gens et regnum quod non servierit tibi, peribit,* ma tu non finirai che col finire del mondo: *Ecce ego vobiscum sum usque ad consummationem saeculi.* Del resto anche nella tribolazione non vi mancheranno consolazioni. Avrete sempre quella che si prova nel fare il bene, nell'adempimento del dovere, e la suprema nel patire con Cristo, sicuri della predestinazione al premio eterno, rendendovi conformi all'immagine del Figlio Divino. Consolatevi pertanto, o figli diletti, che avete fin qua lavorato vicini a me, testimoni oculari come delle soddisfazioni così delle mie amarezze, e ricevete dalle mani del Signore, a vostro e mio grande conforto, quelle dimostrazioni di gioconda letizia che vi fecero i concittadini, gli amici e i compagni di lavoro negli uffici delicati che avete sostenuti, e vi allievi il pensiero della mercede che vi aspetta per i servizi importanti che anche in seguito presterete alla Chiesa.

Consolatevi, o figli diletti dell'Anglia e dell'Olanda, perchè nella santa delizia dei vostri connazionali per la vostra elevazione al Cardinalato si è manifestata la viva fede da cui i cattolici sono animati, e come a voi così a Me si apre il cuore alla cara speranza che il loro esempio influirà al felice ritorno di tutti gli altri al seno della Chiesa.

E questa speranza Mi arride dolcissima innanzi a voi, che veniste dalla lontana America. L'entusiasmo con cui fu accolta la notizia della vostra elevazione alla sacra Porpora, le dimostrazioni che vi furono esibite da tutte le classi di cittadini, le acclamazioni accompagnate da benedizioni, da augurî e da affettuosi saluti nella vostra partenza da Nuova-York e da Boston, e finalmente il viaggio di trionfo sull'Oceano protetti dalla bandiera Papale, Mi dànno non solo speranza, ma cer-

tezza, che il Signore al vostro ritorno moltiplicherà i frutti del vostro apostolato, e sopra codesta terra ospitale, che accoglie tutti i popoli del mondo e colla libertà bene intesa provvede al bene universale, regnerà il Signore e splenderà in essa la di Lui gloria: *Super te orietur Dominus et gloria Eius in te videbitur.*

Che cosa poi dirò a voi, cari figli della Francia, che gemete sotto il peso della persecuzione? Il popolo, che ha fatto alleanza con Dio al fonte battesimale di Reims ritornerà pentito alla sua vocazione. I meriti di tanti figli che predicano la verità del Vangelo in quasi tutto il mondo e molti l'hanno suggellata col sangue; - le preghiere di tanti santi, che anelano di avere compagni nella gloria celeste i cari fratelli della loro patria; - la pietà generosa di tanti fedeli, che anche a costo di sacrifizi mantengono il decoro del clero e lo splendore del culto cattolico; - e sopra tutto i gemiti di tanti bambini, che innanzi i tabernacoli effondono la loro anima nelle espressioni che Dio stesso mette sulle loro labbra, chiameranno certamente sopra questa nazione le divine misericordie. Non resteranno impunite le colpe, ma non perirà mai la figlia di tanti meriti, di tanti sospiri e di tante lagrime. Verrà un giorno, e speriamo non molto lontano, in cui la Francia, come Saulo sulla via di Damasco, sarà circonfusa da una luce dall'alto, e udrà una voce, che le ripeterà: O figlia, perchè mi perseguiti? E rispondendo essa: Chi sei tu, o Signore? la voce soggiungerà: Io sono Gesù, che tu perseguiti; dura cosa è per te il ricalcitrare contro il pungolo, perchè colla tua ostinazione rovini te stessa. Ed essa tremante ed attonita dirà: Signore che vuoi tu ch' io faccia? Ed Egli: Levati su, lavati dalle brutture che ti hanno deturpata, risveglia nel seno gli assopiti sentimenti e i patti della nostra alleanza e va, figlia primogenita della Chiesa, nazione predestinata, vaso di elezione, a portare, come per il passato, il mio nome dinnanzi a tutti i popoli e ai re della terra.

E con questo dolcissimo voto impartisco con effusione di cuore l'Apostolica Benedizione a Voi tutti, diletti Figli, al clero ed al popolo delle vostre diocesi, alle vostre Comunità religiose, ai cari fedeli che decorarono colla loro presenza questa cerimonia, ai vostri ed ai loro parenti, e questa benedizione sia fonte per tutti delle grazie più elette e delle più soavi consolazioni. *Benedictio Dei...*

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I.

ROMANA.

DECLARATIO CIRCA FACULTATEM DISPENSANDI PRESBYTEROS AB IRREGULARITATE.

Proposito dubio « utrum, vi decisionis huius S. Congregationis « Consistorialis diei 27 februarii 1909, facultas concedendi presbyteris « dispensationem ab irregularitate, sive haec oriatur ex delicto, sive ex « defectu, spectet ad S. Congregationem de Sacramentis, an potius ad « S. Congregationem Concilii »; SSmus D. N. Pius PP. X, attentis votis tum a Secretis utriusque Congregationis de Sacramentis et Concilii, tum huius S. Congregationis Consultorum, mandavit ut respondeatur « dispen- « sationem ex defectu reservari ad S. Congregationem de Sacramentis, ex « delicto autem ad S. Congregationem Concilii ».

Datum Romae, ex Secretaria S. Congregationis Consistorialis, die 28 Novembris anno 1911.

C. Card. De Lai, Ep. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

Scipio Tecchi, *Adsessor.*

II.

MONITUM.

Sacerdos quidam, nomine Torrente, qui, anno praeterito, placita protestantium et spiritistarum amplectens, fidem catholicam magno apparatu abdicavit, ab infestis perniciosisque erroribus inter veteres sodales et fideles pervulgandis minime destitit, quinimo in dies periculosior evadit eo quod artibus dolisque suis scelestum suum propositum simulare conatur.

Ad haec mala itaque vitanda, maioraque praecavenda, necesse omnino est ut dioecesum Ordinarii, praecipue Hispaniarum et Americae Latinae, in quibus ipse peragrari dicitur, diligenter invigilent et praedictum sacerdotem a quovis sacro ministerio peragendo prohibeant.

Nel Concistoro Segreto del 30 Novembre 1911, Sua Santità si è degnata di assegnare all'Emo Dubillard, il titolo di *S. Susanna.*

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

NOMINATIO EPISCOPI.

Decreto S. Congregationis de Propaganda Fide nominatus est:

17 novembris 1911. — R. P. Iulius Moury e Seminario Lugdunensi pro Missionibus Africae, Episcopus titularis Ariassensis et Vicarius Apostolicus Littoris Ebunrei.

S. CONGREGATIO RITUUM

I.

ROMANA SEU VENETIARUM.

DECRETUM CONFIRMATIONIS CULTUS AB IMMEMORABILI TEMPORE PRAESTITI SERVO DEI BONAVENTURAE TORNIELLI SACERDOTI PROFESSO ORDINIS SERVORUM B. M. V. BEATO NUNCUPATO.

Inter claros Evangelii praecones qui saeculo decimoquinto floruerunt, peculiarem sibi locum obtinuit Bonaventura Tornielli, nobili genere Forolivii natus, sacerdos professus Ordinis Servorum B. M. V. et ecclesiae atque coenobii ad S. Marcellum de Urbe Prior. A soiitudinis quiete in qua per annum delituit, ut divinis rebus suaeque perfectioni liberius vacaret, veluti gigas egressus ad praelianda praelia Domini et a Xysto IV Pontificii Concionatoris titulo decoratus, statim Hetruriam, Pontificiam Venetamque ditionem sacris expeditionibus perlustravit, nec tantum verbo quantum exemplo ad omnigenas virtutes ac praesertim *ad poenitentiam* agendam homines excitavit. Anno 1488 vertente, Vicarius Generalis Congregationis, sui Ordinis, de observantia nuncupatae cunctis suffragiis electus, ex obedientia illud onus atque officium suscepit ac fideliter prudenterque administravit. Neque tamen a consuetis Apostolicis laboribus unquam destitit ad maiorem Dei gloriam animarumque salutem provehendam. Tandem Utini, ubi quadragesimales conciones habebat, anno 1491, iam octuagenarius, senio et austeritate vitae confectus, feria V in Coena Domini, occurrente die trigesimaprima Martii, Sacra-

mentis Ecclesiae devotissime receptis, placide in coelum migravit. In Ecclesiam Servorum, vulgo ad Sanctam Mariam Gratiarum, corpus Bonaventurae delatum et a clero populoque confluente religiose honoratum, in proprio loco supra terram elevato ex communi voto repositum fuit. Serius Venetias primo ad Ecclesiam Sanctae Mariae Servorum signis prodigiisque fulgens translatum, nuper autem penes Ecclesiam ipsorum Servorum Sacratissimo Cordi Iesu dicatam repositum, magna semper in veneratione est habitum. Interim fama sanctitatis quam Dei Famulus in vita acquisierat, post obitum una cum cultu publico et ecclesiastico Eidem exhibito, ita clarior evasit, ut ea de re Inquisitio, Ordinaria Auctoritate, in hac Alma Urbe confecta sit ac subsequens prolata sententia. Actis vero ac iuribus processualibus una cum documentis authenticis ad Sacrorum Rituum Congregationem perlatis et, ad normam iuris, praefixa informatione, editis, quum omnia in promptu essent, instante Revmo P. Iosepho M. Civra, Ordinis Servorum Mariae Postulatore Generali, Emus ac Rmus Dnus Casimirus Gennari, titulo S. Marcelli Presbyter Cardinalis et huius Causae Ponens seu Relator, in Ordinario Sacrorum Rituum Congregationis Coetu subsignata die ad Vaticanum habito, sequens dubium discutiendum proposuit: ***An sententia lata a Iudicibus ab Emo Urbis Vicario delegatis super cultu ab immemorabili tempore praestito Servo Dei*** Bonaventurae Tornielli, ***seu super casu excepto a decretis sa. me. Urbani Papae VIII, sit confirmanda in casu et ad effectum de quo agitur?*** Et Emi ac Rmi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, post relationem ipsius Emi Ponentis, audito voce ac scripto R. P. D. Alexandro Verde, Sanctae Fidei Promotore, re accurate perpensa, rescribendum censuerunt: ***Affirmative, seu sententiam esse confirmandam, praevia tamen sanatione def ctuum, quoad rationem delegatae et executioni demandatae iurisdictionis, et quoad mandatum Postulatoris.*** Die 5 Septembris 1911.

Quibus omnibus Sanctissimo Domino Nostro Pio Papae X per infrascriptum Cardinalem Sacrae Rituum Congregationi Praefectum relatis, Sanctitas Sua, petita sanatione indulta, Rescriptum eiusdem Sacri Consilii ratum habuit et probavit, die 6, eisdem mense et anno.

Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† Petrus La Fontaine, Ep. Charystien., *Secretarius.*

II.
ADRIEN.

Hodiernus compositor Kalendarii Adriensis Dioeceseos, haec dubia Sacrae huic Congregationi pro opportuna solutione humillime proposuit:

I. Celebrans et ministri, qui in Missa solemni diei festi Annuntiationis B. M. V. nec non SS. Natalis D. N. I. C. genuflectunt quando a choro cantantur verba « *Et incarnatus est* » etc., genuflectere ne debent etiam quando eadem verba simul recitant ad altare?

II. In vigilia Festi alicuius Sancti, cuius nomen continetur in Canone Missae, celebrans debet ne caput inclinare quum idem nomen pronuntiat?

III. Festum S. Stephani Pp. M. insignis Collegiatae Titularis, in tota Civitate Rhodigii iamdiu celebrari solet sub ritu duplici I. classis cum octava. Quaeritur utrum in tota eadem civitate Credo in Missa recitari possit ac debeat.

Et Sacra eadem Congregatio, ad relationem subscripti Secretarii, audito Commissionis Liturgicae suffragio, respondendum censuit:

Ad I. Affirmative.

Ad II. Affirmative iuxta Rubricas Missalis de Ritu celebrandi Missam tit. V. n. 2.

Ad III. Negative et servetur Decretum n. 2189 *Perusina*, 23 Martii 1709.

Atque ita rescripsit et declaravit die 24 Novembris 1911.

Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.*

L. ✠ S. † Petrus La Fontaine, Ep. Charystien., *Secretarius.*

SACRA ROMANA ROTA

TUNKINEN.

NULLITATIS MATRIMONII (Tien-Canh).

Pio PP. X feliciter regnante, Pontificatus Dominationis suae anno octavo, die 7 Iulii 1911, RR. PP. DD. Franciscus Heiner, Ponens, *Ioannes Prior et Aloisius Sincero, Auditores de turno, in causa* « Tunkinen. - Nullitatis Matrimonii » *inter Ioannem Tien, repraesentatum per procuratorem Aloisium Conte, advocatum, et Agnetem Canh, interveniente et disceptante in causa sacri Vinculi Defensore ex officio, sequentem tulerunt sententiam.*

Ioannes Tien, e communitate catholica Dong-Kien, instantiis et minis patris sui cedens anno 1902 in facie Ecclesiae Agnetem Canh, e

communitate Phuk-Think, uxorem duxit. Anno 1908 adiit tribunal ecclesiasticum eo fine, ut declararetur matrimonii nullitas ex capite vis et metus. Processus deinde rite instructus est, quin tamen sententia lata sit. Cum enim Agnes Canh in secunda interrogatione sub iuramenti fide affirmavisset matrimonium consummatum esse, dum in prima interterrogatione, item sub iuramenti fide, idem negavit, iudex delegatus non ausus est ferre sententiam, ideoque omnia acta misit ad Vicarium Apostolicum, eundem rogans ut acta pro sententia dicenda transmitterentur Romam ad S. Congregationem de Sacramentis. Quo facto ex speciali mandato Sanctissimi quaestio deducta est ad H. S. O., cuius est respondere ad propositum dubium: « *An constet de matrimonii nullitate in casu* ».

Cui dubio RR. PP. DD. Auditores respondendum censuerunt: « *Affirmative* ».

IUS QUOD ATTINET.

Matrimonium in casu impugnatur ex capite *vis et metus*. Impedimentum vis et metus procedit « etsi metu coactus vero consenserit « in matrimonium; nam consensus iste ipso iure est irritus, quod « huiusmodi matrimonia irritat, non ex praesumptione ficti, sed veri « etiam consensus ». (Schmalzgrueber, *lib. IV, tit. I, num. 392*). In casu autem matrimonium potest insuper impugnari *ex defectu consensus*, cum ex actis processus instructivi confici posse videatur Ioannem Tien consensum verum et internum non habuisse. Sed cum ex una parte defectus consensus interni difficilius probari possit quam factum potius externum vis et metus et cum ex altera parte processus non expresse de hoc capite instructus sit, abstrahi potest ab eo, utrum Ioannes Tien vero consensu interno matrimonium contraxerit necne. Dato enim, non concesso, quod Ioannes Tien in matrimonium vero et interne consenserit, matrimonium ipsum inter et Agnetem Canh iam ex capite *vis et metus* pro nullo et invalido declarandum est, uti postea demonstrabitur.

Vis communiter ab auctoribus, praecedente iurisconsulto Romano Paulo (*L. I, 2, D. quod metus causa, IV, 2*) definitur: « Maioris rei im- « petus qui repelli non potest ». Cum S. Thoma (*4, dist. 22 g. 1, art. 1*) distinguenda est duplex vis, alia absoluta alia conditionalis. Vis absoluta cadit in actus externos et repelli non potest, sive quia tollitur usus rationis sive quia vim patiens physice resistere non potest, quamvis interne habeat plenum voluntatis dissensum. Cum vis absoluta consensum ex parte vim patientis omnino excludat, de ea hic non est disserendum; nam matrimonium absque ullo actu humano concludi non potest.

Vis conditionalis e contrario definitur: « Coactio moralis quae « voluntatem ad volendum movet sub comminatione mali, adeo ut vo- « luntas consentiat ad malum declinandum alias non consensura ». Vis conditionalis et metus ad invicem se habent uti causa et effectus. « Haec « posterior (vis) et metus pro synonymis vel saltem connexis accipiun- « tur; prout fit *tit. de his, quae vi, metusve causa fiunt,* ubi idem, quod « statuitur de vi, etiam statuitur de metu, et vicissim. Rationem dat « *Cleric. de sacr. matr., decis. 27, n. 4,* quia vis et metus sunt correla- « tiva et quod de uno dicitur, etiam intelligitur de altero; vis siquidem « consistit in inferente metum, et se habet per modum agentis; metus « autem stat in persona, cui vis infertur, et se habet per modum patien- « tis ». (Schmalzgr., *lib. IV, tit. I, n. 384*). Metus vero definiri potest: « Mentis trepidatio instantis vel futuri periculi (vel damni) causa ». (*L. I ..., ut supra*).

Matrimonia metu inita dicuntur (*cap. 6, 13, 14, 15, 28, X de sponsal. IV, 1*) nulla, ideoque metus constituit impedimentum dirimens matrimonium, saltem christianorum. Sed ad id requiritur primo, ut metus sit incussus *ab extrinseco per causam liberam;* secundo, ut metus sit *gravis,* qualis scl. cadit in virum constantem; tertio, ut sit *iniuste incussus* quoad substantiam vel saltem quoad modum; quarto denique, ut metus *in ordine ad extorquendum consensum* matrimonialem incussus sit Quamvis antiquitus aliqui auctores (Schmalzg., *l. c., num. 398, s.;* Lugo, *De instit. et iure, disp. 22, n. 174, s.*) hanc ultimam conditionem necessario requiri negaverint, tamen nostra aetate canonistae fere unanimiter eam recte expostulant. Item nullum dubium metum reverentialem *gravem* dicendum esse, si *ex circumstantiis* fiat vere gravis, uti ex timore perpetuae indignationis parentum, ex constantibus et inopportunis precibus, ex minis et similibus.

Factum quod attinet.

I. Imprimis praemittendae sunt, ex iudicis instructoris scripto actis transmissis adiuncto, quaedam notae de solemnitatibus et usibus matrimonialibus, quae in illa regione Tunchini Meridionalis vigent. « 1. Il « faut d'abord remarquer que la plupart du temps ce sont les parents « qui choisissent des femmes à leurs fils et des maris à leurs filles. « 2. Quelque temps après que la demande en mariage faite par les « parents du jeune homme a été acceptée par la famille de la jeune « fille, il y a un repas de noces. 3. Quand un jeune homme est fiancé, « il doit, soit en personne, soit par intermédiaire, faire chaque année « plusieurs démarches auprès de la famille de sa fiancée; apporter des

« présents etc. 4. Après la cérémonie (de la bénédiction nuptiale) cha-
« cun des deux nouveaux époux retourne à sa maison paternelle.
« 5. Quelques jours après la bénédiction nuptiale, la jeune fille est con-
« duite par ses parents à la maison de son mari; c'est ce qu'on appelle
« " conduire la bru ". Cette conduite de la bru est l'occasion de réjouis-
« sances, repas en famille etc. 6. La plupart des maisons annamites ont
« plusieurs appartements, en particulier une chambre intérieure, l'autre
« extérieure. La chambre extérieure est ouverte à tout le monde: c'est
« là qu'on reçoit les visiteurs: la chambre intérieure, qui dans la tra-
« duction est appellée parfois aussi chambre nuptiale, est un apparte-
« ment réservé aux femmes ».

Quod attinet porro *veracitatem* partium et testium, in relatione iudicis instructoris missa ad Vicarium Apostolicum et in actis extante, inter alia haec leguntur: « 1. Agnès Canh est une personne qui mérite
« bien la réputation de niaise que la plupart des témoins lui ont faite:
« elle est connue comme telle dans tout le pays. Je me demande si un
« pareil tempérament n'est pas la cause, qu'ayant une fois décidé de
« dire d'une façon, elle n'a pas voulu ensuite démordre de son système
« d'affirmation, ne comprenant pas, malgré nos avertissements réité-
« rés, la gravité de la déposition qu'on lui demandait de faire. 2. Jean
« Tien est un jeune homme dont la conduite a été sévèrement et juste-
« ment appréciée dans les notes du P. Denis, chef du district de Dong-
« Thap. Si nous nous plaçons au point de vue spécial de son procès
« matrimonial, il ressort clairement de son " accusatio matrimonii " et
« de son interrogatoire qu'il a eu recours à tous les arguments capables
« de l'aider à recouvrer sa liberté. Non seulement il a affirmé, dans ce
« but, des choses qui d'après l'ensemble des témoignages ont été recon-
« nues exactes, mais il a même, suivant en cela une déplorable coutume
« annamite, affirmé d'autres faits, secondaires il est vrai, mais que nous
« avons ensuite reconnus complètement faux... Votre Grandeur sait par-
« faitement que quand un annamite a une cause vraiment bonne en
« elle-même, il risque ensuite, dans son désir de la voir triompher, de
« la gâter par une longue série de mensonges qu'il y ajoute pour don-
« ner, selon lui, plus de force au fait principal. 3. Tous les témoins cités
« m'ont paru sincères dans leurs dépositions, et je ne crois pas qu'il y
« ait eu parmi eux une entente quelconque sur la manière dont il fal-
« lait déposer. Ils ont dit simplement ce dont ils se souvenaient, ce
« qu'ils avaient vu ou entendu dire. Je n'ai pas remarqué qu'il y eût
« de parti-pris pour favoriser l'un ou l'autre des conjoints ».

Tertio praenotandum est tum partes litigantes tum testes excussos

omnes esse christianos, omnesque depositiones suas fecisse iureiurando rite praemisso, uti ex actis constat.

II. Quibus praemissis inquirendum est, an ex actis et probatis constet matrimonium Ioannem Tien inter et Agnetem Canh ob impedimentum vis et metus fuisse nullum et irritum. Cum ex notis praecedentibus appareat nil extraordinarii in eo situm esse, quod in illa regione parentes pro filiis eligant uxores, eo pluris aestimanda sunt testimonia, quae in casu de illata vi ex parte patris et de metu filio incusso agunt. Neque enim agitur de electione quadam, cui filius sese subiecit, sed de electione tali, ad quam accipiendam filius vi et metu coactus est, et quidem metu gravi, iniuste a patre incusso ad extorquendum consensum matrimonialem filii, uti apparebit ex sequentibus.

Ioannes Tien ipse in depositione sua iudiciali inter alia haec dicit: « Mes parents m'ont dit: " Si tu ne nous écoute pas, nous ne te con- « naissons plus; et alors tu prendras pour femme qui tu voudras, car « nous ne te regarderons plus comme notre fils: tu pourras aller où tu « voudras ". Mes parents m'ont menacé, mais ne m'ont pas frappé..... « Lorsque je suis allé devant le prêtre, mon père était assis tout près: « c'est pourquoi j'ai répondu: " Oui, je n'ai pas pensé au péché. " Quoique « mes parents ne m'aient pas frappé, j'ai répondu que je consentais à « prendre Agnès Canh pour épouse, de crainte que le prêtre ne me « donnât pas la bénédiction nuptiale, et surtout je craignais, si je disais « non, le ressentiment de mes parents ». Petrus Xuyen, pater actoris, ita loquitur: « J'ai employé alternativement la douceur et la crainte pour « amener Jean Tien à entrer dans mes vues. Voyant cela, bon gré mal « gré, il a dû se soumettre..... Il nous est reconnaissant de lui avoir fourni « les moyens d'étudier les caractères chinois; c'est pourquoi il a dû se « soumettre..... J'ai menacé de le frapper, mais je ne l'ai pas frappé, parce « qu'il s'est enfui; et je lui ai dit: " Si tu ne nous obéis pas, si tu n'ac- « ceptes pas cette fille, je te chasserai de la maison..... Mes deux frères « n'ont pas voulu y (scl. au repas) aller parce qu'ils voyaient que je « forçais mon fils... ". Avant le mariage Jean Tien dit à sa mère: " Aux « interrogations du prêtre je répondrai que je ne veux pas d'Agnès « Canh ". Ma femme me répéta ces paroles, mais mon fils n'osa pas « me les dire à moi-même, parce qu'il me craignait ». Idem omnino testatur Anna Mu Xuyen, mater actoris, uti est in actis.

Ex depositionibus aliorum testium, qui omnes de vi Ioanni Tien illata loquuntur, exempli gratia nonnulla enumerentur. Ioannes Quang ita edicit: « Avant le mariage, chaque fois que Jean Tien parlait avec « mépris de Mlle. Canh, son père le menaçait... Tout le monde savait

« dans la chrétienté que M. Xuyen forçait son fils ». Anna Thoa item: « Les jours précédant le mariage Jean Tien disait continuellement qu'il « ne voulait pas de Mlle. Canh. " Je serai obligé d'aller me marier, parce « que je crains d'être maltraité... ". Dans la chrétienté tout le monde « disait: " Jean Tien ne veut pas d'Agnès Canh; c'est son père qui le force « à la prendre pour femme ". Puis les gens se moquaient de M. Xuyen ». Immo Anna Xuyen Tri, soror primogenita actoris, testatur: « Mon père « accompagnait Jean Tien; celui-ci à son retour me dit: " Je voulais « répondre: non; mais j'ai eu peur que le père ne me punît " ».

III. Ex dictis igitur manifeste sequitur consensum sponsi - abstractione facta, uti supra dictum est, ab eo, an sponsus verum internum consensum habuerit aut consensum solummodo simulaverit - metu gravi et iniusto fuisse extortum. Tamen non inutile erit idem confirmare ex circumstantiis caeremoniam ecclesiasticam praecedentibus et subsequentibus, ita ut veritas adhuc clarius pateat.

Primo pauca dicenda sunt de *convivio* ante nuptias instituto. Sponsus iuxta suam depositionem ibi ita se habuit: « J'y suis allé, mais « c'était malgré moi; c'est pourquoi j'ai fait un écrit pour le remettre « à M. Van... J'ai placé cet écrit en cachette dans la bourse à arec et « bétel de M. Van, afin que celui-ci sût que je ne voulais pas me ma- « rier avec sa sœur; je n'ai montré ce papier à personne. Ce n'est qu'au « bout de 3 ou 4 jours que M. Van a trouvé ce papier et en a parlé à « mes parents... Quant à mes deux oncles... ils n'ont pas assisté à ce « repas. Je leur avais dit auparavant: " Vous commettez une faute si vous « y assistez, car je ne veux pas épouser cette jeune fille " ». Petrus Van, frater primogenitus sponsae, confirmat illud factum depositionis epistolae dicens: « Quelques jours auparavant Jean Tien avait prié le nommé « Moe de déposer une lettre dans ma bourse à bétel, et dans cette lettre « il me disait qu'il ne consentait pas à prendre ma sœur pour épouse ». Aliis quoque testibus istud factum non ignotum mansit, quamvis nesciebant quae in litteris illis scripta essent.

De *donis* ab Annamitis in usum receptis sponsus ita deponit: « Lorsque mes parents me pressaient outre mesure alors seulement je « consentais à y aller, et au retour, faisant un mensonge, je disais à « mes parents que j'y étais allé; deux fois, je suis allé jusqu'à la mai- « son de Mlle. Canh, le père et la mère de cette demoiselle étaient chez « eux: quant à elle je ne ne l'ai point rencontrée. Arrivé à la maison « susdite, j'offrais mes présents, je m'asseyais un moment, puis je m'en « retournais sans avoir dit quoi que ce soit concernant mon futur mariage

« avec Mlle. Canh ». Ex depositionibus aliorum testium, praesertim matris sponsi, elucet actorem dixisse verum.

Quomodo autem actor sese gesserit, postquam matrimonium cum Agnete Canh contraxit, ita explicat ipsa sponsa: « Après la cérémonie, « mon frère, M. Xuyen, et moi nous sommes allés remercier le Père. « Jean Tien n'y est pas venu; il a disparu aussitôt après la messe ». Caeremonia quae dicitur « La conduite de la bru » facta, res non mutata est, nam sponsa prosequitur: « Arrivée à la maison de M. Xuyen, « je n'ai pas vu Jean Tien; aussitôt que j'entrais par une porte, il sor- « tait par une autre, afin de m'éviter. Après le repas, lorsque j'ai porté « du thé à boire, je l'ai rencontré pour la première fois, il ne m'a dit « aucune parole; je lui ai porté du bétel à chiquer, il ne l'a pas accepté... « Les jours suivants, c'était la même chose ». Ex testimoniis aliis, tum parentum tum aliorum, apparet Ioannem Tien revera taliter sese habuisse versus sponsam suam, ita ut testimonium unius testis, contrarium affirmantis, nihili aestimandum sit.

IV. Neque dici potest matrimonium decursu temporis cohabitatione et copula maritali convalidatum esse. Conditiones pro tali convalidatione requisitas enumerare in casu inutile est, cum factum ***non-consummationis matrimonii*** omnino constet. Ioannes Tien enim rarissime in domo paterna, ubi commorabatur etiam uxor ipsius, pernoctabat ac dictis et factis semper mentem suam patefecit sese non cognoscere Agnetem tamquam uxorem suam. Iterum atque iterum a iudice interrogatus semper negavit sese unquam habuisse commercium carnale cum Agnete. Id quod confirmatur primo a teste Ioanne Diên dicente: « Jean Tien « m'a dit: " Une fois je couchais chez moi, mon père voulut me for- « cer à avoir commerce charnel avec Agnès Canh; je suis allé jusqu'à « la porte de la chambre, à peine l'eus-je aperçue, que j'ai senti la haine « s'emparer de moi, je suis allé me cacher dans une cuve " ». Petrus Xuyen, pater actoris, ipse confitetur: « J'aurais voulu que la chose arri- « vât, afin de leur éviter d'être un objet de risée pour le monde, pour « le fait de n'avoir pas d'enfants... Mais jamais Jean Tien et Agnès Canh « n'eurent commerce charnel ». Praeterea exstant in actis nonnulla alia testimonia, quae tot et talibus circumstantiis confirmata sunt, ut nullo modo dubitari possit matrimonium in casu nunquam fuisse consummatum.

Ut removeatur difficultas orta ex quodam facto singulari, adducatur Agnès Van dicens: « J'ai donc autrefois interrogé ma belle-sœur « pour savoir si elle et Jean Tien s'aimaient, s'ils avaient eu des rap- « ports conjugaux. Voici ce qu'à cette époque m'a répondu ma belle-

« sœur: " Jean Tien a une fois ouvert la porte de la chambre nup-« tiale, où je me trouvais, il est entré et est sorti tout de suite "... « elle n'a pas ajouté que Jean Tien avait couché avec elle ». Quod factum accuratius explicatur a matre sponsi Anna Mu Xuyen: « Mon « fils avait l'habitude d'aller s'amuser et le soir revenait très tard. « À son retour il cherchait du riz, du bétel etc. Cette nuit-là, j'ai « entendu du bruit dans la chambre nuptiale, c'est pourquoi j'ai de-« mandé: "Qui est là?" Tien venait-il entrer ou y avait-il longtemps qu'il « était là, je n'en sais rien; mais quand j'ai demandé " qui est là? ", il « répondit: " C'est moi, Jean Tien; je prends de l'arec et du bétel "; puis « il sortit de suite de la chambre. Ceci se passait non pas aussitôt après « la conduite de la bru, mais environ 2 ou 3 mois après. Quant à des « rapports conjugaux entre mon fils et Agnès Canh, il n'y en a pas eu; « je n'ai aucun doute à ce sujet ».

Sponsa quoque in prima sua interrogatione simpliciter affirmavit matrimonium nunquam fuisse consummatum, et in altera sessione iudici interroganti iterum respondit: « Jamais ». Sed cum iudex instaret, respondit ita: « Nous avons eu des rapports conjugaux trois fois: la 1re fois, « sept jours après la conduite de l'épouse; la 2e fois, après 15 autres « jours écoulés; la 3e fois, encore 15 jours plus tard ». Iudici autem sciscitanti, cur antea contrarium dixisset, respondit: « J'avais oublié la « chose ». Ex circumstantiis vero pro certo haberi debet sponsam hac *secunda* vice, seu in hac secunda sessione falsum dixisse. Postquam enim initio secundae interrogationis primam suam depositionem confirmavit, statim postea dixit contrarium, indicans etiam *dies*, quibus commercium carnale factum fuisset. De hoc interrogata respondit sese oblitam fuisse hanc rem. Quae igitur hoc instanti oblita erat, altero instanti scit cum omnibus particularibus temporis! Praeterea tot testes, de quorum veracitate dubitari nequit, sponsam in ea re mentitam esse evincunt.

Si autem constat - uti de facto - primis temporibus post matrimonium contractum copulam non locum habuisse, matrimonium nunquam consummatum est, cum sponsi postea separati vixerint.

Quibus omnibus consideratis et sedulo perpensis, Christi nomine invocato, Nos infrascripti Auditores, pro tribunali sedentes et solum Deum prae oculis habentes, decernimus, declaramus et pronunciamus: « *Constare de nullitate matrimonii in casu* », seu ad dubium propositum respondemus: « *Affirmative* ».

Ita pronunciamus, mandantes Ordinariis locorum et ministris tribunalium ad quos spectat, ut executioni mandent et adversus reluctan-

tes procedant ad normam Sacrorum canonum et praesertim *cap. 3, Sess. XXV, de Reform.*, Concil. Trid., iis adhibitis exequutivis et coërcitivis mediis, quae magis efficacia et opportuna pro rerum adiunctis extitura sint.

Romae, die 7 Iulii 1911.

Franciscus Heiner, *Ponens.*
Ioannes Prior.
Aloisius Sincero.

Sac. Tancredes Tani, *Notarius.*

SECRETARIA STATUS

DECLARATIO AUTHENTICA CIRCA INDULTUM DE ABSTINENTIA ET IEIUNIO PRO AMERICA LATINA PER SECRETERIAM STATUS EDITUM DIE 1 IANUARII 1910.

EX AUDIENTIA SANCTISSIMI.

Die 13 Decembris 1911.

Circa Indultum de abstinentia et ieiunio pro America Latina, per Secretariam Status editum die 1 Ianuarii 1910, [1] ea quae sequuntur dubia Rmus Vicarius Apostolicus Guyanae Britannicae humiliter Sanctae Sedi dirimenda proposuit:

I. Utrum Nigritae et Indi, qui privilegiis gaudentes per Constitutionem Leonis f. r. PP. XIII « *Trans oceanum* » concessis, ieiunare tenentur solummodo feriis sextis quadragesimae, Sabbato Sancto et in pervigilio Nativitatis Domini, vi praefati indulti a ieiunio eximantur etiam Sabbato Sancto et in pervigilio Nativitatis D. N. I. C.

II. Utrum diebus, quibus hoc indulto frui licet, firma maneat prohibitio miscendi carnes et pisces.

III. Quatenus affirmative ad II^um^, utrum haec prohibitio etiam Nigritas et Indos respiciat.

SSmus vero D. N. Pius PP. X, referente me infrascripto Cardinali a secretis Status, respondendum decrevit:

Ad I.^um^ Sufficienter provisum per art. XIII Constitutionis « *Trans oceanum* » diei 18 Aprilis 1897, ideoque ambo privilegia seu indulta cumulari posse.

[1] Cfr. *Acta Apostolicae Sedis*, Vol. II, p. 215-217.

Ad II.um Affirmative, nisi obtineatur speciale indultum apostolicum.

Ad III.um Affirmative, ut in II.°

Et ita Sanctitas Sua publicari et servari iussit, contrariis quibuslibet minime obfuturis.

Datum Romae, e Secretaria Status, die, mense et anno praedictis.

R. Card. Merry del Val.

L. ✠ S.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

S. CONGREGAZIONE DEI RITI

CONGREGAZIONE GENERALE.

Il giorno 28 Novembre 1911, nel Palazzo Apostolico Vaticano, dinanzi all'augusta presenza del S. Padre, si è tenuta la Congregazione Generale dei Sacri Riti, nella quale gli Emi e Rmi Signori Cardinali con i Rmi Prelati Officiali e Consultori teologi, che la compongono, hanno emesso il loro voto sul dubbio delle virtù in grado eroico nella Causa di beatificazione e canonizzazione del Ven. Servo di Dio Gaetano Errico, sacerdote fondatore della Congregazione dei Sacri Cuori.

CONGREGAZIONE ORDINARIA.

Il giorno 12 Decembre 1911, nel Palazzo Apostolico Vaticano, fu tenuta la Congregazione Ordinaria dei Sacri Riti, nella quale al giudizio degli Emi e Revmi Signori Cardinali componenti la medesima, furono sottoposte le seguenti materie:

1. Introduzione della Causa di Beatificazione e Canonizzazione della Serva di Dio Maria Teresa Haze, Fondatrice e Superiora Generale della Congregazione delle Figlie della Croce.

2. Revisione degli scritti della Serva di Dio Lucia Filippini, Fondatrice dell'Istituto delle Maestre Pie Filippini.

3. Revisione degli scritti del Servo di Dio Pietro Donders, Sacerdote Professo della Congregazione del SSmo Redentore.

4. Revisione degli scritti del Servo di Dio Domenico Savio, giovane secolare, Alunno dell'Oratorio Salesiano.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE.

Il Santo Padre con biglietto e con Breve della Segreteria di Stato, si è degnato di nominare:

Prelati domestici di S. S.:

23 Novembre 1911. — Il Rev. Emilio Chalvet, Vicario Generale della diocesi di Porto Luigi.

— Il Rev. Dr. Leonardo Atzberger, Professore della Facoltà teologica nell'Università di Monaco in Baviera.

25 Novembre — Il Rev. Antonio Korányi, parroco nella città di Bartfa, diocesi di Cassovia.

29 Novembre. — Il Rev. Antonio Lega, Vicario Generale della diocesi di Tivoli.

Cappellani comuni soprannumerari di S. S.:

26 Novembre 1911. — Il Rev. Francesco Forti, Beneficiato della Patriarcale Basilica Vaticana.

27 Novembre. — Il Rev. Oscar Perrotti de Carbonel, di Roma.

Con biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio X, si è degnato nominare:

7 Decembre 1911. — Mons. Oreste Giorgi, Segretario della Sacra Congregazione del Concilio.

— Mons. Carlo Perosi, Reggente della Sacra Penitenzieria Apostolica.

ONORIFICENZE.

Sua Santità con biglietto e con Breve della Segreteria di Stato, si è degnata di conferire le seguenti onorificenze:

La Commenda con placca dell' Ordine di S. Gregorio Magno:

17 Novembre 1911. — Al Sig. Francesco Kluge, patrono della Chiesa parrocchiale di Forst, nel distretto di Arnau.

24 Novembre. — Al Sig. Avv. Domenico Pinto Coelho, portoghese.

La Commenda dell'Ordine Piano:

24 Novembre 1911. — Al Sig. Dr. Diego von Bergen, Consigliere di Legazione e Segretario della Legazione di Prussia presso la Santa Sede.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

25 Novembre 1911. — Al Sig. Gaspare Van de Ven, Segretario dell'Ospedale cattolico di Boxmeer nella diocesi di Bois-le-Duc.

Il Cavalierato dell' Ordine di S. Silvestro Papa:

21 Novembre 1911. — Al Sig. Giuseppe Jonkergouw, della diocesi di Bois-le-Duc.

24 Novembre. — Al Sig. Eugenio Passerin de Entrèves, della diocesi di Aosta.

29 Novembre. — Al Sig. Conte Maurizio Ollivier Beauregard, di Parigi.
— Al Sig. Bernardo Paschali, di Périgueux.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE.

La Santità di Nostro Signore, con biglietto di S. E. Rma Mons. Maggiordomo, si è degnata di nominare:

Camerieri segreti soprannumerari:

11 Ottobre 1911. — Mons. Tommaso Emanueli.

22 Novembre. — Mons. Carlo Catani, della diocesi di Livorno.

Camerieri segreti di spada e cappa soprannumerari:

25 Novembre 1911. — Il Sig. Agostino Caterini.
— Il Sig. Conte Cesare Caterini.

Cameriere d'onore in abito paonazzo:

21 Novembre 1911. — Mons. Fioretti, della diocesi di Senigallia.

NECROLOGIO

12 Decembre 1911. — Mons. Ambrogio Agius, Arcivescovo titolare di Palmira, Delegato Apostolico nelle Filippine.